

Editor: Călin Vlăsie

Corectură: Ioana Diaconu

Tehnoredactare: Adriana Vlădescu

Design copertă: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEORGESCU, LIVIU

Păreră din mijloc / Liviu Georgescu. - București : Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3304-4

821.135.1

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

Telefon: 0756 075 341; 0756 075 342

E-mail: comenzi@cartearomaneasca.ro

Adresa: Frații Golești nr. 130, cod poștal: 110174, Pitești

www.cartearomaneasca.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune
în contul Uniunii Scriitorilor din România.

Tipărit în România

Grupul Editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Liviu Georgescu

păreră din mijloc

Respect pentru oameni și cărți

și deodată totul pare că-și schimbă relațiile în timp și spațiu,
unghiurile și umbrele, părțile suprapuse sau nu,
mersul pe jos sau pe apă. prin aer păsările cad în sus.
imobilitatea a fost până acum o iluzie – acum formele
se contopesc sau se dezagregă în componente și fărâme,
mai mici ori mai mari în funcție de atracție.
mai frumoase sau nu în funcție de gravitația din noi.
și asta în funcție de cât de mari ne sunt inimile,
(sentimentele sunt planeți ori asteroizi, uneori comete pletoase).

uneori lucrurile sunt doar posibilități, alteori probabilități.
iar ființele par flăcări dansând în ferestre ca niște fulgere
minuscule

schimbându-și locurile și numerele,
de data asta după dansul și răstrângerile gândurilor, mai
abstracte uneori, deși alteori față în față. iar înțelesurile
intră unele în altele și trecând – devin altceva. și uneori par
inexacte

și confuze, dar pământ roditor pentru alte invenții.
gândurile și sentimentele sunt ca bilele de biliard, se ating și se
despart instantaneu, după legi ale fizicii bine stabilite – totul
ascultă de tot – doar că,
intrând acum aici, timpul se oprește
și legile se sfârșesc. și totul ascultă numai de sferă.

Cuprins

nu știu ce mai puteam face / 5
incertitudine / 6
încet / 7
dincolo de orice credință nu se știe ce e / 8
când și când / 9
la moarte nu se ajunge ușor / 10
respirație fărâmițată / 12
cădere lentă / 13
cartea nemișcării / 14
adevărat / 15
amintirea privirii. nehotărâre / 16
temelii turnate din treceri / 17
despre amintiri / 18
vorbe / 19
într-un colț / 20
perspectivă / 21
fantomă momentană / 22
te uiți / 23
la marginea memoriei / 24
clipe care se văd, dar nu au urmare / 25
pământul decolorat / 26
spre locul acela / 27
meșteșug / 28
prin valea plângerii i-am văzut pentru o clipă figura / 29
când spaima / 30
vorbia autentică / 31
la trezire / 32
alături / 33
vorbele sunt mai grele / 34
fără cuvinte / 35
adevărul cuvintelor / 36
înțelegem la sfârșit / 37
în saloane vecine / 38
iarna începe încet / 39
încremenire / 40
desprinse din închipuire / 41
întoarcere / 42
amnezie / 43
moment. din întuneric / 44
fractură / 45

toamna / 46
 ascultând / 47
 un obiect / 48
 îndoială / 49
 ceva nevăzut / 50
 prin geamul restaurantului / 51
 în subsolul de bloc / 52
 parcurgere / 53
 între apă și piatră / 54
 spre seară / 55
 așteptare / 56
 privind lemnul mesei / 57
 căutare / 58
 scara / 59
 ce credem? / 60
 Manevra Heimlich / 61
 paraleli / 62
 în drum / 63
 posesia propriei suspensii / 64
 procesul nu se amână / 65
 lipsă la numărătoare / 66
 concentrat / 67
 perspectivă / 68
 poate că ar trebui / 69
 cerc vicios / 70
 vorbe răspândite de vânt / 71
 reflexie / 72
 ascunsă / 73
 semne / 74
 stampă / 75
 înainte / 76
 fals / 77
 stampă / 78
 naștere grea / 79
 prin imensa ninsoare / 80
 tablou / 81
 murind / 82
 întorcând asaltul / 83
 în memorie / 84
 atracție / 85
 în penumbră / 86
 clonare / 87
 întrepătrunderi / 88

întrevedere / 89
 încercare / 90
 schimbări / 91
 reflecții / 92
 când nu mai poți să scapi / 93
 între afară și înăuntru / 94
 rupt / 95
 schimbare / 96
 singura vină. trup pe masa de disecție / 97
 amăgire / 98
 închis / 99
 amorțeală / 100
 ciclu / 101
 ninge epocal / 102
 păduri alienate / 103
 stampă / 104
 ultimul băț de chibrit / 105
 totul poate fi o închipuire
 te întrebi dacă încă mai coase / 106
 pe marginea patului / 107
 toate camerele au figura ta / 108
 o scară întortocheată / 109
 în golul nopții / 110
 înecat în timpul vâcos din casă / 111
 vedenii / 112
 păreri / 113
 întunecare înceată / 114
 privind prin porii iviți / 115
 timpul ne încetinește / 116
 dispariție / 117
 așteptare arzând / 118
 greoi / 119
 și se termină? / 120
 perpetuum mobile / 121
 rămânem în urmă / 122
 prin vânătoare / 123
 fără nicio diferență / 124
 întrebări / 125
 adevărul / 126
 întoarcere / 127
 dispariție / 128
 la același nivel / 129
 medievală / 130

consumat / 131
întunecare / 132
și nici să nu-nsemne / 133
retragere / 134
zidul, tot mai moale / 135
când s-a arătat / 136
decomprimare / 137
din cuvinte / 138
a fost, sau nu e? / 139
aproape, într-o gravură / 140
absență / 141
fără urmare / 142
în altă ordine / 143
cădere din real / 144
aglomerație / 145
voci, cuvinte, înțelesuri, frânturi, iluzii / 146
dar nu pentru mine / 147
pierdut / 148
să devină continuu / 149
oprire în adânc / 150
în altă parte și altfel / 151
dintr-o parte în alta / 152
imensă și groaznică invenție / 153
transformare / 154
dezvelirea / 155
frica de iarbă / 156
alchimie secretă / 157
strângere, și numai păreri / 158
e posibil să nu mai urmeze / 159
aici în gravură cu cremenea în mână / 160
înzăpezit într-o eră / 161
jocul de șah cu piese abstracte / 162
lucruri, fapte imperceptibile / 163
amintirea unei emoții / 164
vase comunicante și multe țesuturi / 165
ce rămâne e îndoiala / 166
confuzie / 167
dead-end / 168
regresie / 169
nu știi dacă se poate cuprinde și dacă e / 170
o încercare / 171
între relativ și absolut / 172

nu știu ce mai puteam face

într-adevăr ce se poate spune despre posibilități,
despre uneltele de dormit, de visat, de trăit? tot ce ne stă la
îndemână
sunt vorbe și atitudini, pozițiile relative față de eclipse,
față de alții –
trecherile de meteoriți, fluctuațiile petrolului la bursă –
pentru că spaima și beatitudinea nu se pot descrie în cuvinte
ci doar cu înșiruirea vagi de evenimente și stări aproximative
care pot la un moment dat mișca undele magnetice
din interiorul de ceață al memoriei,
din văgăunile inimii,
din ultimele ceruri,
deși nu e cert nici asta –
sau conturează un colț de stradă unde tu îți aranjezi părul
și te uiți în vitrine,
geamul e mai puțin îngăduitor în anumite momente,
reflectă
câte-o stare de spirit, remușcări, un gând fugar, agățate
într-un cuier cu multe paltoane, pălării și blănuri scumpe –
mersul vulpii pe zăpadă – vânătorul cu pușca –
trofeul din perete –
ființa nu se poate prinde cu năvodul de pești,
și nu e un pește de imagini și nici o meduză
prin valul privirii sau al conștiinței.
e mai degrabă ceva în care intri și te fereci
acolo pentru o vreme așteptând o prezență nevăzută.
neînchipuită. pătrunsă de nepătruns.

încercările noastre nu mai au nicio dovadă,
totul a devenit o repetiție goală, ne amăgisem demult
că totul e înșiruire de numere, o determinare esoterică,
o alcătuire gingașă de obiecte dispuse în spațiu, de concepte
subtile
și contradictorii, de mișcări complementare,
de înlănțuiri anume, scări și mese de lemn,
vitrării, cărți, argumente, toate acestea din care se alcătuieste
cu încetul
viața mea – ființa, o veche credință, – singura ființă care se
mai poate
percepe din afară – vorbele se lipesc de ea ca niște abțibilduri,
părând că schimbă ceva, dar nașterea și moartea nu s-au
schimbat
de mult timp, și nici n-au schimbat mai nimic,
iar noi ne mai amăgim cu frumusețea, cu dreptatea,
cu adevărul,
cu vorbele despre care unii ziceau că nu descoperiseră niciodată
nimic –
triste amăgiri –
toate se-ndreaptă până la urmă spre un singur înțeles.
și noi devenim tot mai mult forme, figuri, dorințe,
inițiale sub care se mișcă umbre.
atât. și totuși nuanțe. și totuși mai mult.

încet

totul se uită. întâi frigul, apoi căldura,
urmează pământul cu pomii și ierburile lui, iar spre sfârșit
nu mai simți gravitația și nici nu o mai poți imagina,
devii o plutire spre nicăieri și nimicul începe să-și întroneze
zorzoanele peste flăcările mute țâșnite din stâncă și sare,
din fiecare chimic element care își mai găsește locul
în alveolele realității, din ce în ce mai strânsă,
din ce în ce mai mincinoasă.

timpul se face ghem și începe să toarcă în sine.
pe spațiul prăbușit berzele și-au făcut cuiburi pustii
și acum printre ruine fagoții cântă funebru.

înaintând lucrurile devin din ce în ce mai rare,
oamenii din ce în ce mai străini, până când nu mai vezi
pe nimeni. rămân scheletele atârdate în vid.

doar o plutire vagă pe unde, doar un semn fără sens,
doar un sens fără direcție.
amfora se golește, somnul se golește, uitarea se golește.
pe urmă moartea nu-și mai are nici un înțeles.

Respect pentru oameni și cărți

începe discret, durează-o veșnicie, valuri mari cât munții
te poartă prin univers, undele mici ca furnicile te leagănă,
te trec prin ultima trezie, te târăsc prin somn și-apoi visele
te întâmpină, te ard, îți vântură cenușa și-apoi se îndepărtează
cum se îndepărtează memoria, apoi uitarea –
precum ecoul. apoi liniștea, apoi oglinda liniștii, geamănul

liniștii

și-apoi opusul lui – întâi lumânarea, apoi flacăra, nimbul,
opusul nimbului – lumina se pierde încet, apoi întunericul –
în final ceea ce-i stătea în cale întunericului –
vidul cu mască de tăcere
și gustul de cenușă al neființei –
clipa închisă, fără înțeles, nici timp și nici moarte.

când și când

ceea ce se vrea descoperit e rareori văzut,
sunt semne, sunt vestiri, sunt zvonuri,
dar până să se-arate ceva durează o veșnicie.
fiecare cu propriul chip, compus din părți
și din alte chipuri
care se-arată noaptea la ceas de rugă,
de meditație, de hohot de plâns, cu spatele la pereți,
în genunchi pe visele sparte – coji de nuci uscate,
sau sprijiniți de pereți ca o culoare gata să se desprindă
la trecerea barbarilor, departe, în memorie.
ascuns printre muchiile dure ale nopții
ascult cu ultimele puteri –
frunzele se cutremură ușor în crengile adormite –
neștiind dacă se-ntronează vreo sevă,
dacă ard norii în cer.

la moarte nu se ajunge ușor, trebuie să treci
prin mai multe valuri de apărare, prin pământul pielii,
prin mormântul ochilor, prin zidurile de apărare ale minții.
prin împrejuririle sacre.
privirea se mărește până când umple încăperea,
te împinge, târăște, sufocă,
lipit de perete abia dacă mai respiri.
și cauți prin idei. și cauți. și nu găsești. și cauți –
vidul de dinainte, pâlپând, și la un moment dat explodând.
ești o particulă zburdând, apărând, dispărând.
și vezi pentru o clipă dincolo, vidul de dinainte,
ceva cu ce nimeni nu a văzut de atunci
și care privit odată, la-nceput, nu a avut nicio urmare.
o lumină de ceară, care-a ars, și prezența s-a transformat
în întuneric,
într-o greutate infinită, lipsită de timp, înmugurită din alta,
unde orice zvâcnire poate aduce ceva – gesturi agățate
de orice – ochiul împânzind nemișcarea – falduri – ciocnire.
și apoi totul să reînceapă, mâna zvâcnind și ochiul sfredelind,
mărindu-se, pupila dilatată a mortului, care lasă
infinit mai multe impulsuri, un întreg univers în expansiune,
în timp ce flacăra lumânării dezvăluie trăsături
din ce în ce mai uscate pe chipul nemișcat,
în patul care nu vrea să se topească –

mișcări înconjurând sufluri și oglinzi, obiecte din ce în ce mai
strălucitoare, mai vii, în timp ce pe marginea patului,
celălalt pierde culoarea, sângele i se scurge de spaimă
în cele mai îndepărtate camere ale inimii.
și atunci realizezi că nimeni nu moare deodată, ori poate deloc,
că dincolo de aura tăcerii și-a nemișcării
începe ceva ce nu mai vedem, dar presimțim
cu toată ființa deodată. și moartea e o lumină vie trecând prin

statuia fricii până când dă de os, și acolo de sfinți,
și mai departe de îngeri,
de primăveri și de primele zăpezi, de drumul ascuns.

așa se cuvine.

faptele și cuvintele ascund adevărul –
cortine de flăcări ard aerul dintre tine și tine,
dintre tine și tot.
între nemișcarea spaimei și lumina decolorată a morții
flacăra oarbă așterne cuvinte.
gesturile îmbrățișează întunericul
mimând ceva ce-a văzut în trecut,
căutarea în tine bate ca aripile unui vultur rănit
pe fruntea plină de sudoare.
încerci să nu pleci chiar așa, fără un gând,
oricât de obosit ai fi.
respiri gânduri și sentimente cu ultimele puteri.
tăcerea se solidifică în craniu.
singurătatea se solidifică în inimă și adierea împietrește
în piramidele ochiului.
visele noastre se bălăcesc în apa somnului –
se desprind ușor – păsări găjâite de vânt.
și ea îngropată în zid, basorelief
prin care treci dincolo cât numeri până la trei.
între moartea definitivă și moartea în care spaima dăinuie
e un lung șir de gesturi, de gânduri nespuse, de uitări.
până când totul s-a dus, deși lumea continuă să fie.
deși lumina nu dispăre, doar se decolorează,
își pierde strălucirea și devine ceva rugos
ce nu poți să pipăi.
ferestrele se prăfuiesc și praful devine tristete
și tristetea se fluidifică și acoperă marea
încât marea e un imens ochi alb de balenă.
iar noi începem să trecem prin zid dincolo
fără putința de-a ne opri și simți cum neființa
se solidifică în creier.
și ea îngropată în zid e un basorelief care ne prinde în brațe
încercând să ne rețină o clipă –
fulger rodind nesfârșit.

cădere lentă

căzând lent în sâmburele de nemișcare și-întuneric
visul se înnegrește și uită, iar somnul devine o burtă avidă,
imensă.
pielea simte vag lumina și bucuria ierbii înalte și-a copacilor
zvelți,
rămași în urmă. tristețea conturilor o simte
ca pe-o muzică înceată, îndepărtându-se.
ca pe o tapiserie ce se destramă.
uitându-te la moarte îngheți tot mai mult, împietrești,
când demonul te prinde în brațe și biblioteca arde,
arde cu o lumină ce-a fost pângărită,
mâinile umede îți înlănțuie gâtul,
frăgezimea arterei se fărămițează, porii se dilată și frigul
pătrunde
adânc, în sângele lent –
și tortura și neputința de-a nu-ți mai aduce aminte,
doar o voce pierdută –
vorbele încep să nu se mai așeze pe gesturi și gesturile
să nu mai sărute ceea ce simți.
câteva convulsii minuscule mai vestesc o flăcărie
ce se zbate-n ninsoare.